

igennem ogsaa for Staten, som til syvende og sidst maaske kommer til at betale Erstatningen.

Under Nr. 5 foreslaar Udvalget en lille Udvidelse af de Bestemmelser, som ere indførte i § 3, Litra h. Det kan nemlig hænde og vil sikkert hænde, da man her staar overfor et Arbejde, som man ikke tilstrækkeligt kender, at der under dette Arbejde kunde opstaa berettiget Ønske om at faa andre Forbud end de under Litra h. i § 3 nævnte. Man foreslaar derfor at give Landbrugsministeren Bemyndigelse til at paabyde saadanne andre Foranstaltninger, som foreslaas af Fællesledelsen, og som tjene til at fremme Arbejdet i dets Helhed.

Endelig stilles der under Nr. 6 et Ændringsforslag, som nærmest er redaktionelt, men dog har den reelle Betydning, at medens det i Lovforslaget er paabudt, at de Kursus, der skulle afholdes for at uddanne Tilsynsmænd, skulle afsluttes med en Prøve, har Udvalget ment, at det var overflødigt, at det stod som et Paabud i Loven, al den Stund Landbrugsministeren ifølge samme Paragraf vil have Beføjelse til at paabyde en saadan Prøve. Han skal jo nemlig fastsætte Reglerne for disse Kursus. Jeg maa her, da jeg nævner disse Kursus, gøre opmærksom paa en Ting. Det er jo ikke udtrykt i Lovforslaget, at Tilsynsmændene ikke altid behøve at være Mænd, men ogsaa godt kunne være Kvinder. Det er ganske vist forudsat, men jeg ønsker dog her at gøre opmærksom paa, at saadan kan det godt være. Vi have jo faktisk her i Landet ikke alene en hel Mængde Biavlere, som ere Kvinder, men vi have endogsaa enkelte Kvinder, som næsten udelukkende leve af Biavl. Kvinder egne sig nemlig overmaade godt til at passe Bier, og der vil heller ikke være noget som helst i Vejen for, at en dygtig Biavlerneske, en dygtig Kvinde, kunde optræde som Bipestbekæmper, som Tilsynsmand ifølge Lovforslaget.

Endelig skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser, som bleve fremsatte under Sagens første Behandling af det ærede Medlem for Bogense (Aadal). Han henlede Opmærksomheden paa, at den Lovgivning, der findes her i Landet vedrørende Bier og Biavl, er ikke alene overordentlig gammel, men tillige meget mangelfuld. Saa vidt mig bekendt og saa vidt jeg forstaaer, eksisterer der ikke andet end de Regler, som stamme fra „Danske Lov“. Der findes i 5te Bog, 13de Kapitel nogle Bestemmelser,

dels om Ejendomsret til herreløse Bier og dels — og det er navnlig dem, der have Betydning — om Hegn om Bigaarde. Der fastsættes, at der skal være Hegn om dem — i alt Fald indirekte fastsættes det —, der fastsættes Bestemmelser om, at dersom et Kreatur bryder over Hegnet ind i en Bigaard og ødelægger en Mands Bier, skal Biejereren ikke have noget Krav paa Erstatning, fordi Gærdet var for lavt; men hvis det bliver stukket ihjel derinde, skal Biejereren erstatte Kreaturet. Alt dette kan være ganske godt, det opfordrer Biavleren til at sætte forsvarligt Hegn om sine Bier. Men der er en anden Bestemmelse, som siger, at dersom en Mands Kreaturer blive stukne ihjel udenfor Bigaarden, er Biejereren sagesløs. Denne Bestemmelse er ikke praktisk nu om Stunder. Det er hændt, at Kreaturer ere blevne stukne ihjel udenfor Bigaarden, og saa har man vistnok i Regelen affundet sig i Mindelighed — jeg ved ikke, at der er kommet Sag derover —, men ikke alene Kreaturer ere udsatte for at blive angrebne udenfor Bigaardene, det kan ogsaa hænde Mennesker, særlig Børn, og for Resten ogsaa voksne, navnlig naar der er en tættere Bebyggelse, end der var, da Christian V's „Danske Lov“ blev skreven, og det er jo Tilfældet mange Steder. Og Forholdet er det, at det ikke er nok, at der er tilstrækkeligt Hegn til at holde Kreaturer og Mennesker ude, men der maa tillige være et højt Hegn, der nøder Bierne til at hæve sig betydeligt i Vejret under deres Flugt, da ellers de, der færdes i Nærheden af Bigaardene, ville være udsatte for Anfald af Bierne. Og det skulde jo ikke være saadan, at Naboer eller vejfarende vare udsatte for at lide Skade ved, at der findes Bistader i Nærheden enten af deres Haver, Boliger eller offentlige Veje. I Vejforordningen have vi ganske vist en Bestemmelse om, at Bier skulle være anbragte mindst 10 Alen fra offentlige Veje. Men det vil være en aldeles utilstrækkelig Bestemmelse, for selv om Afstanden er langt større, er der alligevel Fare til Stede. Jeg tillader mig derfor at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold. Ganske vist er jeg tilbøjelig til at tro, at dette Forhold maaske nærmere sorterer under Justitsministeren, men det vil jo altid være muligt for Landbrugsministeren at tage Initiativet til at fremme en lille Lovgivning paa dette Omraade. Man kan ganske vist — det skal jeg føje til — hjælpe sig med Bestemmelser i Politivedtægterne, men det er mig ikke bekendt,